

stærk, at det ligesom bliver en Nødvendighed at lade Loven forme sig derefter; Principet er helbigt, og det kunde maaskee tjene til Efterlevelse andetsteds.

Der staaer endnu naturligt tilbage, forekommer det mig, det Spørgsmaal: hvorledes skal da Loven videre fremmes her i Salen? Den ærede Forslagsstiller synes ikke at være tilfreds med de Udtalelser, der ere faldne fra Ministerens Side, og jeg skal heller ikke negte, at jeg personlig kunde have ønsket, at disse Udtalelser havde været af en større Bestemthed; men jeg troer dog, at der vel kunde have været Opfordring for den ærede Forslagsstiller til at ansee disse Tilfagn for tilstrækkelig betryggende. Dette er imidlertid Noget, hvorom jeg ikke skal gaae i Rette med ham. Den ærede Forslagsstiller har imidlertid allerede tidligere yttret, og flere andre Talere have sluttet sig dertil, at Meningen ikke skulde være at gennemføre Sagen i denne Session, men kun at overgive den til et Udvalg, der skulde behandle den, og at man da kunde have Haab om, at den atter kunde komme frem i næste Session. Jeg kan ikke negte, at jeg ikke synes, at det at overdrage et Udvalg et Hverv, som man egentlig ikke mener det alvorlig med, er ganske i sin Orden; det Udtryk at begrave en Sag i et Udvalg har for mig noget Stødende. Det kan jo undertiden være nødvendigt, at en Sags Behandling i et Udvalg kan trække hen saaledes, at den maa overgaae til en følgende Session, men just at tilfigte noget Saadant forekommer mig ikke rigtigt. Det er i Forbindelse med disse Ytringer om Sagens Overgivelse til et Udvalg fremsat, at det vilde være godt, om Rigsråden, om Folkethinget paa den Maade kunde forshyne Regjeringen med et Materiale til Sagens videre Bearbejdelse; men det har dog noget Betænkeligt ved sig at tænke sig et Udvalgs Opgave at være den, at skulle omændre disse Udkast saa godt som muligt, for at de derefter kunde overgives til Regjeringen, og maaskee af den gives hen til en Commission; det finder jeg virkelig ikke rigtigt. Det er i mine Tanker nødvendigheden for Folkethinget, og det er ingenlunde paa den Maade, at Sagerne skulle behandles i Thinget; det Slags „Materiale“ skal ikke skaffes tilveie her. Paa den anden Side

er det yttret, at det kunde være godt, at Sagen blev overgivet til et Udvalg, fordi der var en stor Deel Medlemmer, der ikke endnu vare saanede med disse Sager, og som ved den Bearbejdelse, de vilde faae i et Udvalg, vilde bibringes nøiagtigere og fuldstændigere Kundskab i saa Henseende, hvilket vilde være til stor Nytte. Rigtigheden deraf kan jeg ligesaa lidt anerkjende; det er i mine Tanker ogsaa en Nødvendighed for Folkethinget at see det som Opgave for Forhandlingerne her, at de skulle tjene til privat Underviisning for enkelte Medlemmer; jeg troer heller ikke, at dette er nødvendigt. Det feiler ikke, at udenfor denne Sal vil denne Sag jo, efterat være kommen paa Bane her, blive saaledes drøftet, at de, der maatte behøve denne nærmere Veiledning, ville kunne faae den, uden at der derfor her behøves at nedsættes et Udvalg. Naar jeg saaledes ikke ret har kunnet see det Helbige og Hensigtsmæssige i den Maade, hvorpaa man har tænkt sig Sagens Fortsættelse gennem Udvalgsbehandling, saa vilde det forsaaidt ligge mig nærmest, at der skete en Udtalelse her, hvorved Thingets levende Interesse for denne Sag, og maaskee ogsaa for de Reformers, som dermed staae i Forbindelse, passende kunde blive udtrykt. Jeg for mit Vedkommende vil imidlertid ikke føle mig opfordret til at foreslaae noget Saadant, selv om jeg efter min Erkjendelse maatte ansee det for rigtigst, da jeg, saaledes som jeg er stillet her, ikke føler mig stærkt opfordret til at gribe væsentligt ind i Forhandlingerne; jeg kunde heller ikke finde det vigtigt at understøtte et saadant Forslag, om det end, naar det fremkom, vilde stemme med mine Anskuelser, fordi jeg overmaade nødig vil gjøre den ærede Forslagsstiller imod. Jeg erkjender nemlig oprigtig den Paasjønne, han fortjener, for Alt hvad han har gjort for denne Sags Gjennemførelse, ogsaa tidligere. Men naar jeg nu af disse forskellige Grunde afholder mig fra at foreslaae eller understøtte, hvad der ellers kunde ligge som en naturlig Conseqvens af de Betragtninger, som jeg har tilladt mig at udvikle, saa maa jeg dog tillade mig at mene, at man ikke maa gjøre for store Fordringer til Sagens Fortsættelse ad den Veie, som synes at være den eneste, der er til-